

Abstrakt

Smluvní nabývání vlastnictví movitých věci: komparace české a německé právní úpravy

Cílem této práce je představit a porovnat tři hlavní způsoby nabývání vlastnictví movitých věci, se kterými se lze na evropském kontinentu setkat. Z tohoto důvodu budou v této práci představeny tři různé občanské zákoníky, kdy každý z nich zastupuje v tomto ohledu jiný systém.

Otázka, který z těchto systémů je tím nejvhodnějším, byla na evropské půdě v minulosti již rozsáhle diskutována. Přesto český občanský zákoník z roku 2012 touto cestou nešel a místo toho zvolil přístup odlišný. Jelikož český zákonodárce na žádném místě neposkytuje dostatečné odůvodnění, které by tuto změnu vysvětlovalo, klade si tato práce rovněž za cíl, podívat se blíže na důvody, které za rozhodnutím zákonodárce mohly stát.

Téma této práce je rozděleno do čtyř částí.

První kapitola slouží jako úvod a jejím účelem je zejména přiblížit nezbytnou terminologii jako například pojmy věc, vlastnictví, či jeho nabývání.

Kapitola druhá se pak věnuje výkladu o jednotlivých metodách, když postupně představuje německý občanský zákoník, český občanský zákoník z roku 1964 a nakonec český občanský zákoník z roku 2012.

Kapitola třetí se zabývá harmonizací soukromého práva na evropské úrovni. V prvé řadě jsou zde popsány relevantní části Návrhu společného referenčního rámce, které se právě nabývání vlastnictví věnují. Vedle toho pak tato pasáž obsahuje první kritické připomínky vůči jednotlivým metodám.

Konkrétní výhody či nevýhody jsou posléze shrnuty v části čtvrté. Ta kromě toho, že shrnuje jednotlivá pro a proti, se blíže zabývá důvodovou zprávou k občanskému zákoníku z roku 2012, když se věnuje důvodům, které českého zákonodárce mohly vést k volbě systému, na základě kterého je vlastnické právo převáděno již k okamžiku, kdy strany smlouvy dosáhly konsenzu.